

ASOCIAȚIA FOȘTILOR DEȚINUȚI POLITICI
ȘI VICTIME ALE DICTATURII
DIN ROMÂNIA
A.F.D.P.R.

ASSOCIATION DES ANCIENS DETENUS POLITIQUES DE ROUMANIE
FORMER ROMANIAN POLITICAL PRISONERS ASSOCIATION
Str. Mântuleasa nr. 10, 030554, București, sector 3, ROMÂNIA, tel./ fax. 021-317.23.17

AVOCATUL POPORULUI
REGISTRATURĂ GENERALĂ
INTRARE Nr. 21.666 / ..... 2. DEC. 2020

AFDPR Centrala

Nr. 212/26.11.2020

Doamnă Renate Weber - Avocat al Poporului,

Subscrisa Asociația Foștilor Deținuți Politici și Victime ale Dictaturii din România - AFDPR, cu sediul în București, Str. Mântuleasa nr. 10, Sector 3, în baza și cu respectarea dispozițiilor art. 14, alin. (1) și (2) și art. 15, alin. (1) și (2) din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, depune prezenta

PETIȚIE

prin care vă aduce la cunoștință încălcarea flagrantă a Articolului 16 (Egalitatea în drepturi), aliniatul 1) din Constituția României: „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”
și

prin care vă solicităm să promovați în fața Curții Constituționale, în baza și cu respectarea prevederilor art. 11, lit. a, alin. d și ale art. 32 din Legea 47/1992, ale art. 1, art. 13 și art. 14 din Legea 35/1997, dar și ale art. 59 și art. 146, lit. d din Constituția României o excepție de neconstituționalitate care să privească:

**încălcarea principiului nediscriminării cauzată de
Articolele 13 și 14 din Legea nr. 232 din 5 noiembrie 2020
pentru modificarea și completarea Decretului-lege nr.
118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor
persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu
începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în
străinătate ori constituite în prizonieri.**

Depunem prezenta petiție împotriva unor prevederi ale Legii nr. 232 din 5 noiembrie 2020 pentru modificarea și completarea Decretului-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, pentru următoarele motive:

Nu respectă dispozițiile constituționale ale Art. 16, aliniatul 1) din Constituția României, discriminând grav o anumită categorie de cetățeni pe criterii arbitrare, respectiv opțiunea politică din tinerețe a lor sau - ceea ce considerăm că este și mai grav - a copiilor lor. Este îndeobște cunoscut și unanim admis faptul că toți copiii foștilor deținuți politici, ai luptătorilor împotriva comunismului și în general ai celor care au fost considerați indezirabili de regimul totalitar comunist au fost supuși în timpul regimului de dinainte de 1989 unor măsuri de marginalizare socială, persecuții și măsuri de supraveghere care le-au pricinuit serioase prejudicii, discriminări și limitări profesionale.

România face parte din Uniunea Europeană, iar acest lucru obligă statul roman să țină cont de următoarele declarații și rezoluții referitoare la asigurarea reparațiilor convenite victimelor regimului totalitar comunist:

- Rezoluția 1096 din 1996 a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei privind „Măsurile de eliminare a moștenirii fostelor sisteme totalitare comuniste”;
- Rezoluția 1481 din 2006 a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei privind „Necesitatea condamnării internaționale a crimelor regimurilor comuniste totalitare”.

Din aceste documente izvorăște necesitatea ca persoanele NEVINOVATE care au fost persecutate pentru fapte care ar fi considerate legale într-o societate democratică să fie reabilitate, fiindu-le restituite proprietățile confiscate și să li se ofere compensații pentru daunele morale suferite.

Dar este anormal ca aceste compensații să fie oferite în mod discriminatoriu. Or, Legea nr. 232 din 5 noiembrie 2020 tocmai acest lucru îl face, discriminează o categorie de cetățeni - este vorba de urmașii foștilor deținuți politici și luptători anticomuniști -, pe baza criteriului apartenenței părinților lor la „organizații și mișcări cu caracter fascist și/sau legionar”. Trecem peste faptul unanim asumat de istoricii care au studiat represiunea comunistă, respectiv acela că o practică a Securității, organelor de cercetare penală și instanțelor de judecată din timpul comunismului a constituit-o etichetarea, fără suport real, ca „bandit”, „legionar”, „fascist”, „criminal de război”, „vinovat de crime împotriva umanității” etc., a majorității celor care au participat la constituirea unor organizații de rezistență anticomunistă. Dar chiar și în cazul foștilor membri ai Mișcării Legionare, pe lângă faptul că este împotriva principiilor fundamentale ale dreptului internațional condamnarea pașală a reprezentanților unei categorii, indiferent de faptele pe care le-au comis sau nu, considerăm că este excesiv și nefondat să se extindă sancțiunile și

asupra urmașilor persoanelor în cauză. Or, tocmai acest lucru l-a comis regimul comunist, atât față de urmașii legionarilor, cât și față de urmașii tuturor opozanților săi. Și acest lucru îl continuă, paradoxal, statul roman, astăzi, prin prevederile Articolelor 13 și 14 din Decretul-lege nr. 118/1990, modificate prin Art. I, alin. (14) și (15) din Legea nr. 232 din 5 noiembrie 2020. Copiii foștilor deținuți politici, inclusiv ai legionarilor, ai celor catalogați în mod fals, în procese penale înscenate, drept „fasciști”, „criminali de război” etc., au fost persecutați, marginalizați și discriminați de regimul comunist fără nicio vină. De aceea, considerăm că li se cuvine, fără vreo discriminare, dreptul la reparațiile și compensațiile prevăzute de Decretul-lege nr. 118/1990, modificat prin Legea nr. 232 din 5 noiembrie 2020.

De altfel, Asociația Foștilor Deținuți Politici din România atestă faptul că, după 1990, nu a existat niciun fost deținut politic care să nu fi primit drepturile decurgând din Decretul-lege nr. 118/1990. Inclusiv foștii membri ai Mișcării Legionare care au executat detenție politică în timpul regimului dintre 1945 și 1989, au primit, toți, aceste drepturi. Este aberant ca, după ce timp de trei decenii, statul român a recunoscut acestora dreptul la indemnizație, conform Decretului-lege nr. 118/1990, acum același stat român să excludă de la aceste drepturi atât pe ei înșiși - prin noile prevederi ale Art. 14 din decret, care instituie obligații la

nivelul instituțiilor privind „verificarea legalității drepturilor acordate beneficiarilor decretului-lege” și, în cazul în care se constată încălcarea prevederilor Art. 13, privind emiterea unei „decizii de revizuire”, cât mai ales pe copiii lor, care nici măcar nu au fost membri ai mișcării sus-amintite, suferind în perioada comunistă doar pentru că erau fiii deținuților politici.

Considerăm de datoria noastră a reaminti faptul că Legea nr. 221 din 2 iunie 2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, la Articolul 1, prevede: „constituie condamnare cu caracter politic orice condamnare dispusă printr-o hotărâre judecătorească definitivă, pronunțată în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, pentru fapte săvârșite înainte de data de 6 martie 1945 sau după această dată și care au avut drept scop împotrivirea față de regimul totalitar instaurat la data de 6 martie 1945”. Iar în Art. 2 sunt expuse toate articolele Codului Penal și actele normative din perioada comunistă care au stat la baza acestor condamnări cu caracter politic. Prevederile Legii nr. 221/2009 nu sunt discriminatorii, ele fiind destinate tuturor celor condamnați de regimul comunist pentru motive politice, așadar și foștilor deținuți politici care au făcut parte din Mișcarea Legionară sau din alte organizații, catalogate ca „fasciste” și/sau „legionare” de reprezentanții

regimului dictatorial comunist. Mai mult tot în Art. 2 al Legii nr. 221/2009 stipulează, fără echivoc, următoarele: „Toate efectele hotărârilor judecătorești de condamnare cu caracter politic prevăzute la Art.1 sunt înlăturate de drept. Aceste hotărâri nu pot fi invocate împotriva persoanelor care au făcut obiectul lor”. Iată că astăzi se întâmplă contrariul, hotărârile pronunțate de „tribunalele poporului” și de Tribunalele Militare comuniste fiind invocate împotriva foștilor deținuți politici și copiilor acestora!

De altfel, Asociația Foștilor Deținuți Politici din România i-a tratat întotdeauna, pe toți membrii săi trecuți prin temnițele și lagărele comuniste, în mod egal și fără niciun fel de discriminare pe criterii politice, etnice, religioase sau de altă natură. De asemenea, ne-am pronunțat întotdeauna, cu consecvență, împotriva oricărui tip de extremism, fie el de dreapta, fie de stânga! Tocmai în baza acestor principii care ne-au călăuzit în activitatea noastră, nu putem fi de acord cu modul în care modificările aduse prin Art I, alin (14) și (15) din Legea nr. 232 din 5 noiembrie 2020 introduc discriminarea în rândurile noastre și ale copiilor noștri!

Pentru relevanță în ceea ce privește principiul constituțional al nediscriminării într-un act normativ, considerăm necesar a vă aduce în atenție, spre comparație, faptul că, în anul 2012, Curtea Constituțională a declarat ca neconstituțională Legea lustrației,

care impunea restricții ale unor drepturi pentru o perioadă de cinci ani persoanelor care ocupaseră diverse funcții în timpul regimului comunist. Această Lege a lustrației, devenită neconstituțională, nu cuprindea însă nicio prevedere împotriva copiilor foștilor demnitari, militanți, ofițeri de Securitate și alți slujitori ai regimului comunist, „ilegitim și criminal”, așa cum prevede Art. I, alin. (14) și (15) din Legea nr. 232/2020!

Considerăm, de asemenea, că Art. I, alin (14) al Legii nr. 232/2020 încalcă și Articolul 14 (Interzicerea discriminării) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, în sensul indicat de jurisprudența CEDO. Art. 14 din CEDO prevede că: „Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta Convenție trebuie să fie asigurată fără nicio deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație”. În felul acesta, prin dispozițiile legii menționate este încălcat Articolul 20 din Constituția României, care reglementează primatul respectării tratatelor internaționale în raport cu dreptul intern, iar Convenția Europeană a Drepturilor Omului este un tratat internațional. Ne aflăm pe tărâmul unor drepturi fundamentale derivând din încălcările grave ale drepturilor omului și tratamente inumane în perioada regimului comunist, când s-au comis crime împotriva

umanității, fără ca victimele să fie dezdăunate și fără pedepsirea corespunzătoare a celor care le-au comis, întrucât nu a avut loc până în prezent un proces al comunismului. În condițiile celor arătate mai sus, toate autoritățile publice, inclusiv puterea judiciară și Parlamentul, au obligația să respecte tratatele internaționale ale României.

Doamnă Avocat al Poporului, Renate Weber, având în vedere cele de mai sus, vă solicităm să luați toate măsurile și să acționați în limitele și cu respectarea atribuțiilor acordate dumneavoastră prin Constituția României și prin Legea nr. 35/1997, înlăturând această încălcare flagrantă a drepturilor mai sus amintite și solicitând Curții Constituționale a României declararea Art. I, alin (14) și (15) din Legea nr. 232/2020, iar pe cale de consecință, a Art. 13 și 14 din Decretul-lege nr. 118/1990 ca fiind neconstituționale.

Cu deosebită considerație,
Președinte al AFDPR și
Subsecretar de Stat în Guvernul României

Octav BJOZA

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Octav Bjoza', written over a horizontal line.